

BB trycker sig mot fasaden och tar upp sin Walther P38 ur fickan. Mörkret är totalt, och han kan bara ana den gröna porten några få meter till vänster om sig. Den är stängd. Bra. Han drar ner hatten för att skydda ögonen från regnets vassa nålar och rör sig ljudlöst mot porten och in i lä.

Porten är låst, det behöver han inte kolla. Bakom den, inne på bakgården, ligger bilverkstaden SUPER. Det är här Gestapos svarta Mercedesar vaktas och sköts om.

Han lutar sig lite ut från porten och ser bort längs den mörklagda gatan. Han kan inte se många meter, trots att hans ögon för länge sedan vant sig vid mörkret. Nörrebro är svart som djävulens själ. Alla fönster är täckta av tjocka, svarta gardiner, alla gatlampor är släckta. Han visslar signalen för fritt fram – en lång, entonig signal – och drar sig in i portens skydd igen.

Det är inte någon pålitlig signal en kväll som den här. Ljudet kan lätt försvinna i vinden, men de har inga andra möjligheter. Han inbillar sig ett ögonblick att han kan höra en bil ute på Nörrebrogatan och stelnar till. Hipo? Tyskar? Men så dyker Börge upp i mörkret med ryggsäcken fylld av sprängmedel. Han drar efter andan. Slår från säkringen på sin engelska kpist. Nickar.

BB sticker in en kopia av originalnyckeln i låset. Det klickar till när den glider på plats. BB sneglar på Börge. Klar?

Börge nickar igen. Upphetsad, otålig. Hög på adrenalin. Stel blick.

BB kan själv känna spänningen rusa genom kroppen. Som alltid samlas den i hans skrev och gör honom alldeles styv.

Han vrider om nyckeln sakta, för att undgå oljud när kolven slår tillbaka. Nyckeln passar inte riktigt, så han får lirka med den innan den kommer på plats.

Han håller andan. De första minuterna kommer att vara de farligaste. Vakthuset är precis till höger innanför porten. Det är två vakter. Båda danska SS-veteraner från Östfronten, båda beväpnade. Just nu kunde de befinna sig i vakthuset. Ifärd med att spela kort och dricka kaffeersättning. Men man kan aldrig veta. Den ene kan vara på toaletten – eller nere i verkstaden för att hämta några skruvar till sin cykel.

Det finns en direktkopplad telefonlinje till Gestapos huvudkvarter i Dagmarshus. Om vakterna hann använda den, skulle det vimla av tyska soldater inom fem minuter. Vakterna måste övermannas, innan de hinner slå larm. Ljuset inne i vakthuset kommer att vara bländande när de sliter upp dörren. De blir tvungna att avväpna vakterna halvt i blindo.

Resten skulle bli lättare. BB stannar hos vakterna, medan Börge placerar ut sprängmedlet på olika ställen i verkstaden. Och sen är det bara ut som gäller. Bort. Hem.

BB lät nyckeln sitta i låset, flyttar pistolen till sin högra hand och möter Börges blick.

”Då är det dags!” viskar han och skjuter försiktigt upp porten.

Han hinner bara precis uppfatta, att någonting är fel, innan en stor strålkastare tänds med en smäll, och han står som förlamad i det skarpa ljuset, som en hjort framför en lastbil. Rop på tyska. Maskingevärssalvor. Hatten flyger av, det rycker i jackan. Kulor far väsende genom luften tätt intill hans ansikte. Han känner vinddraget från dem. Om en stund är han död, det vet han. Men han har frusit fast i ljuset från strålkastaren.

Börge skjuter snabba serier med kpisten vid hans sida. Oljudet är som slag mot hans öron. Strålkastaren slocknar, Börge måste ha träffat den. Mörkret sluter sig, men BB kan inte se annat än gula och röda fläckar. Börge drar honom med ut ur porten.

”Är du träffad?”

Skakar på huvudet. Skakar i hela kroppen.

Börge skjuter in mot porten.

”BB, för helvete, sluta med det där!”

Blir slagen i ansiktet två gånger. Flämtar efter luft. ”Jag är med. Vi måste bort.” Skakar på huvudet för att få de sista resterna av förlamningen ur sig. Försöker tänka klart.

En lastbil svänger nedför gatan. Det sparsamma ljuset från de mörkklagda framlamporna glimmar mot de våta kullerstenarna. Tyskarna. BB ser snabbt åt det andra hållet. Ännu en bil, den här är mindre. Snabba ljusglimtar, mynningseld. Alis K försöker täcka dem. Var är Jens? Ser snabbt tillbaka mot lastbilen. Soldater hoppar ner från flaket och spärrar av gatan. Jens skulle täcka dem åt det hållet. Var är han? Har han stuckit? Är han död?

BB riktar sin pistol mot soldaterna och skjuter ett par gånger. Börge drar sig bort från porten. Sätter ett nytt magasin i Stengunen.

”Vi är omringade!” ropar BB. ”Den här vägen!”

Han börjar springa mot Alis K, medan han skjuter mot bilen framför dem. Dyker in i en ingång. Skott slår mot stenfasaderna. Kan höra projektilerna vina genom luften. Börge har dragit sig över till andra sidan gatan och skjuter i båda riktningarna. Kan inte få syn på Alis K.

Springer ut på gatan och skjuter igen, medan han fortsätter till nästa ingång. Nu dyker hon upp i en port på andra sidan gatan och skjuter igen. Någon skriker av smärta. Jämrar sig. Gräter. Nytt magasin i Walthern.

Känslan av en pisksnärt mot låret. Tappar magasinet, innan det kommit på plats i pistolen. Drar sig längre in i dörröppningen. Tar sig åt benet. Känner blod på fingrarna. Det svider i låret, som efter ett bistic. Men han kan fortfarande stödja på benet.

Magasinet ligger en bit ut på trottoaren. Det kunde lika gärna ligga i Kina. Det var det sista. Inga fler skott. Ser snabbt tillbaka mot bilverkstaden. Soldaterna kommer försiktigt närmare. Ända inne vid husväggarna.

”BB! NU!” ropar Börge.

BB lutar sig fram och ser ner mot gatan. Döda tyskar. Alis K på väg in i bilen, Börge bakom ratten. Hur sjutton har det gått till?

Han springer ut på gatan och rusar fram till bilen. Börge börjar köra innan han riktigt kommit in i bilen, och han är nära att ramla ut igen, men Alis K griper tag om honom och drar in honom.

Bakom dem börjar tyskarna att skjuta. Bakrutan splittras i ett regn av glasskärvor. De kastar sig ner i baksätet.

”Jens?” frågar Alis K mot BB's öra. ”Var är Jens?”

”Vet inte.”

Några få minuter senare lämnar de bilen på Nörrebros Rundel och tar snabbt avsked av Börge.

2

Alis K drar efter andan, när BB långsamt tränger in i henne. Griper tag om hans nacke och jämrar något obegripligt, medan hon pressar sig upp mot honom och tar emot stötarna. Ljuden kastas runt i kyrkan, ekar mellan de höga stenväggarna. Blandar sig med ljudet av ovädret utanför. Han skjuter upp hennes underkropp, så han kan gripa tag om hennes skinkor och lyfta henne uppåt. Kysser hennes mun och sticker in sin tunga. Stöter till.

På altaret över dem fladdrar lågan från altarljuset, dansar i takt med hans stötar, får skuggorna i den mörka kyrkan att röra sig.

Efteråt rullar han över på rygg. Hennes händer glider genom håret på hans huvud. Han fryser, reser sig upp och börjar knäppa byxorna.

”Du är ju sårad,” säger hon förvånad och sträcker sig mot honom.

”Det är inget. Bara en skråma.” Kliver bort från henne.

”Ska jag inte se till det?” Hon drar upp trosorna och hakar fast strumporna. Slätar ut kjolen. ”Det kan bli inflammerat.”

Han säger ingenting. Letar istället upp vinet under altaret. ”Vill du ha ett glas? Det här är det goda vinet. Det är inte samma skit som jag delar ut vid altargången.”

”Låt mig titta till det där såret nu. Du kan ju inte låta din fru se det.”

”Det är ingen risk för att hon upptäcker det. Hon har inte sett mig utan byxor sedan midsommar. Vi ...” Han räcker henne ett glas vin. ”... sover inte ens i samma rum längre.”

Hon smuttar på vinet. Biter sig i läppen. ”Det var nära ikväll.”

”Ja.”

”Din hatt är borta. Din jacka är full av skotthål.”

”Man skulle kunna bli religiös av sånt.”

”Säger prästen.”

Han ler trött, kysser hennes hår. ”Ja, det säger prästen.”

Hon lutar ansiktet mot hans bröst, och för en kort stund är hon en liten flicka, som gömmer sig för världen. Han lägger armarna om henne.

”Jag sköt så många tyskar,” mumlar hon.

”Jag vet det. Du räddade mitt liv. Och Börges.”

”Imorgon...”

”Det ska du inte tänka på,” viskar han och ser upp mot Jesus på korset. Den Jesus, som han för länge länge sedan trodde kunde rädda de förtappade. Men inte i den här världen. Inte nu. Tyskarna har sitt eget sätt att hämnas döda soldater på. De skjuter bara ned samma antal danskar på gatan. Terror mot terror. Öga för öga. Skjuter man en tysk, dödar man samtidigt en dansk. Alis K har skjutit fem tyskar inatt, Börge och BB kanske lika många. BB har ingen lust att tänka på imorgon. Det är danska SS-soldater som utför vedergäll-ningismorden eller spränger hus i luften, som hämnd för sabotage. Man kallar det för Schalburgtage, eftersom SS-soldaterna kommer från Schalburg-kåren. BB låter avsiktligt bli att läsa tidningarna efter en aktion.

Han tömmer vinglasen och torkar munnen med fingrarna.

”Håll om mig lite till,” säger Alis K och lägger kinden mot hans bröst.

Han tvekar lite, och ställer vinglasen på altaret, innan han sluter armarna om henne. Han kan känna att hon vill säga något, och han trycker henne intill sig för att hindra orden. Om de börjar prata om Schalburgtagen, om vedergällningsmorden, kommer han inte att tänka på något annat. Det kan få honom att tveka nästa gång – och så är han död.

”Berätta om första gången du låg med en kvinna,” säger hon, när han till sist släpper henne.

”Ursäkta?” Flinar dumt, kan själv höra det.

”Berätta om det.” Hon ser på honom med sina stora, blågröna ögon. Han kan se den orangefärgade skåran från stearinljuset avspeglad i pupillerna. 22 år. Inte en rynka omkring ögonen. Plötsligt känner han sig väldigt gammal.

”Jag kommer inte ihåg.”

”Det gör du visst det. Var det med din fru?”

”Nej.” Höller upp mer vin. ”Det var långt innan jag mötte henne.”

”Hur gammal var du?”

”När jag mötte min fru?”

”Nej, första gången du låg med en kvinna.”

Sväljer en klump. ”Jag var väl 16 år. Det var 1920. Varför vill du veta det?”

”1920? Då var jag inte ens född.”

”Nej.”

”Berätta. Hur gick det till? Var det grannens dotter?”

”Om du verkligen vill veta det, så var det en husa längre ner längs gatan. Det är inte något att minnas.”

”Var hon söt?”

”Ja, hon var väldigt söt. Hon hette Gertrud. Hon blev ihjälsparkad av en galen häst året därpå.”

”Var gjorde ni det någonstans?”

”Uppe på vinden. Du då? Hur var din första gång?”

”Jag tror vi har blivit förrådade,” säger hon och går fram till predikstolen, där hennes jacka hänger på tork på en utskuren ängel.

”Förrådade?” Två steg bakåt.

”De väntade på oss. Tyskarna.”

”Jag har tänkt samma sak. Men helt ärligt, vem skulle ha förrätt oss? Såvitt jag vet, så är det bara vi fyra, som visste att vi skulle slå till ikväll.” Han hjälper henne på med jackan. Den är fortfarande våt av regnet.

”Han som skaffade ett avtryck av nyckeln då?”

”Det är en av Börges gamla kamrater från Spanien. Dessutom så visste han inte när vi skulle komma - och vad vi hade planerat. Jag kan inte tänka mig att tyskarna väntat där ute varenda natt i en månad.”

Hon knyter sjalen om håret. ”Jens?”

”Jens?”

”Var var han när tyskarna kom?”

”Hör här Alis K.” Han tar tag om hennes ansikte och ser henne i ögonen. ”Det var Jens och jag som startade den här gruppen. Jens är ingen angivare!”

”Men varför var han då inte på sin post?”

”Det vet jag inte. Börge pratar med honom. Det finns en bra förklaring. Jens är den ende jag litar till 100% på.”

”Mig då? Jag vet ditt riktiga namn, Johannes.”

”Och dig, naturligtvis. Och dig.”

”Jens är polis.”

”Ja. Han var polis i alla fall.”

”Man kan inte lita på en polis.”

”Så?”

”Varför sitter inte han i koncentrationsläger, som alla de andra poliserna?”

”Det var inte alla polismän som ...”

”Nej, några av dem är i Hipo.”

”Jag orkar inte med det här. Gå hem och sov på det, Alis K.” Han vänder henne mot dörren. ”Jag är för trött.”

”Jag ska bara ha mina pengar först.”

”Pengar?”

”Vi måste alla leva.”

”Men jag älskar dig ju.”

”Det säger du säkert till alla.”

Han suckar, slår ut med handen och hittar sin börs.

”Du blir min död.”

3

Stan är fortfarande mörk under de tidiga morgontimmarna. Ett ändlöst tåg med lastbilar och bandvagnar under gröna pressenningar skramlar förbi uppe på spåret. Vinden för med sig pustar av rök och ånga från loket ner till Jens. Han har händerna djupt begravda i fickorna. Hatten långt nerdragen i pannan. Det är bitande kallt. Det är en ganska tunn hinna av is på vattenpöslarna och hans andedräkt hänger som moln runt ansiktet. Det har slutat regna.

Stan håller på att vakna till liv. Ute på de större gatorna skramlar spårvagnarna fram mellan cyklar, hästdragna vagnar och enstaka bilar. I öst kan man ana det första av morgonens ljus.

Jens sneddar över gatan och fortsätter bort mot koloniträdgårdarna. En rätta kilar fram längs häcken och försvinner runt hörnet. Gruset knarrar under hans skor.

En cykel bromsar kraftigt bakom honom. Han stelnar till vid ljudet av däcken, som plöjer sig ner i gruset. Är för trött till mer än så.

"Jens!" Det är Börge. Det är bara Börge.

"Ska du skrämma livet ur mig!"

"Förlåt. Det var inte meningen."

"Följ med. Vi kan inte stå här."

"Jag trodde knappt att du fortfarande gömde dig här," säger Börge, när de efter en liten stund sitter inne i en liten, dragig kolonistuga.

"Här, ta en filt! Jag kan inte elda. Nån kan se röken. Vill du ha en snaps att värma dig med?"

"Var har du fått snaps ifrån?"

"Jag har allt. Du kan få whisky eller vodka också. Vodka passar kanske bättre till en röd satan som dig? Här, ta en cigarett. Det är dessvärre dansk tobak. Det är nästan omöjligt att få tag i nåt annat." Han kastar ett paket cigaretter på bordet och hittar två små, nästan rena glas i skåpet. "En smugglare är skyldig mig några tjänster efter min tid inom polisen. Det var för övrigt han som varnade mig, när de tog över polisen för ett par månader sedan."

"Du är en ruttan snut, vet du det?"

"Självklart. Man måste ju överleva. Det kanske är annorlunda borta i ditt Sovjet, men här är det de starka som överlever.

"I den kommunistiska världsordningen kommer den svarta marknaden att vara avskaffad!"

"Ja, du säger det. Skål!"

"Skål!"

Jens ser Börge tömma glaset och grimasera. Så ung, så naiv, så välbärgad. Om några få år kommer han falla till föga och överta sin pappas verksamhet. Det har inte ett skit med klasskamp att göra. Börge slåss inte för arbetarnas skull, han bekämpar bara sin egen far.

"Vad hände inatt?" frågar Jens, när Börge sätter ifrån sig glaset och ser på honom med fuktiga ögon. "Hann de slå larm?"

"Nej, de väntade på oss. Var var du?"

"På min post."

"På din post?" Han höjer på ögonbrynen.

Jens suckar tungt, tar fram revolvern och lägger den på bordet. "Jag tappade den, när tyskarna kom. Hanen blev skadad. Jag kunde inte göra nåt utan den. Det var en hel lastbil full med tyskar. Jag gömde mig hela natten på ett dass på en bakgård."

Börge tar vapnet, undersöker den sneda hanen och lägger ifrån sig det igen. "Okej. Du behöver ett nytt vapen. Jag känner en kille som har ett par pistoler från arméns lager."

"Jag ska inte ha någon pistol. Jag skaffar själv en ny revolver. Pistoler fungerar aldrig när man behöver dem."

"Som inatt?" Ler skälmskt.

”Där fick du mig.”

Börge tar en av cigaretterna och tänder en sticka.

”Tyskarna väntade på oss. Jag fattar inte att de inte träffade oss. BB och jag stod mitt i kulregnet. Hans jacka blev sönderskjuten.”

”Slapp ni undan alla tre?”

”Det skulle du ha frågat allra först.”

Jens slår ut med händerna. Kan han göra annat? Han är inte perfekt. Han är faktiskt långt ifrån perfekt, om man ska tro vad hans fru sa till honom, just innan han gick under jorden.

”Jo, vi kom undan. Jag tror att någon har förrätt oss.”

”Aha, det är därför du kom hit.” Jens skrattar, så hans stora, runda mage guppar. ”Du trodde det var jag? Nej, vet du vad.” Skrattet slutar tvärt. Han lutar sig fram mot Börge och sätter händerna mot bordet: ”Jag vet era riktiga namn, jag vet var ni bor. Både BB, du och hon ludret. Om jag hade angett er, tror du inte då att tyskarna hade kommit hem till er? Det är BB och jag som är kärnan i det här. Det bör du komma ihåg. Om det är någon, som Gestapo vill lägga vantarna på, så är det mig.”

”Förlåt,” mumlar Börge. ”Du har naturligtvis rätt.”

”Glöm det.” Lutar sig tillbaka i stolen, som ger efter under hans vikt. ”Vi är pressade allihop.”

”Jag har träffat en ung man.”

”Jaså, du är sån.”

Börge rodnar och askar cigaretten. ”En smedlärling. Vi skulle kunna ha användning för en smed. Vi kunde göra våra egna Stenguns. Det gör de i Holger Danske.”

”En smed?” Häller upp ett nytt glas snaps.

”Vi får naturligtvis testa honom.”

”Jag vet en som vi behöver likvidera. En Hipo-man. Jag har lagt ner en del tid för att förbereda det. Det kunde vara ett sätt att testa honom på.”

”Han är väldigt ung.”

”Ja, de är ju det, lärlingarna.”

”Okej. Jag ser till det.”

”Nej. Det är bättre om Alis K gör det. Jag ska ordna det med BB.”